

Nr 468.

Av fru Nilsson och herr Senander, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 75, angående höjning av radiolicensavgiften.

Åtgärden att höja priset på radiolicensen riktar sig framför allt mot de sämst ställda i samhället. Radions tillkomst betydde för den stora del av befolkningen, som i stort sett saknar ekonomiska möjligheter till förströelse i vanlig ordning, ett värdefullt tillskott. Uppenbart är att värdet därav förhöjts i samma mån som biljettpriserna till nöjes- och kulturtillställningar, såsom teater, biografier, konserter etc., på senare år undergått en kraftig stegring.

Radion anses vara en kulturfaktor av stor betydelse. Det kan inte heller råda tvekan därom, att om radion rätt sköter sin uppgift, kan den bli ett värdefullt instrument för förmedling av kulturen till hela folket. Därav följer emellertid, att krasst affärsmässiga synpunkter icke få ställa sig hindrande i vägen. Vi förmena tvärtom, att staten, om så skulle visa sig vara erforderligt, bör för denna gren av den kulturella verksamheten, såsom sker på de flesta andra områden av kulturarbetet, påtaga sig utgifter utan tanke på direkt ekonomisk återbäring.

I propositionen anläggas emellertid rent affärsmässiga synpunkter på radions verksamhet. Därvid tages synbarligen ingen som helst hänsyn till att radion tidigare inlevererat stora överskott till statskassan. Under åren 1925—1949/50 har sålunda statskassan fått mottaga ett sammanlagt nettobelopp av inte mindre än 83,4 milj. kronor. Denna vinst borde ju strängt taget, även med anläggande av affärsmässiga synpunkter, ha fonderats för att täcka eventuella kapitalutgifter eller underskott i framtiden. I varje fall finna vi det vara i hög grad oriktigt, att staten kräver att radion skall bära sig och fordrar att licensinnehavarna skola svara därför sedan staten tidigare tillägnat sig ovan angivna överskottsmedel.

Då vi finna höjningen av radiolicensavgifterna till alla delar oberättigad, vilja vi påyrka,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 75.

Stockholm den 14 mars 1951.

Gerda Nilsson.

K. Senander.